

urzica

ANUL III NUMARUL 47
15 FEBRUARIE 1951
16 PAGINI - 15 LEI

NELL COBAR

TV ARHEOLOG

MACARA MADE U.S.A.

VASILE IS 2015

Desen de NELL COBAR

Centrocăminul aprovizionează unele magazine de stat cu mărfuri de vară în plină iarnă.

Clientul: — Te rog, trei metri de barchet.

Vanzătorul: — Barchet? Asta se vinde vara. Acum avem stambă.

La I.C.S. Victoria, în raionul de confecțiuni bărbătești nu se găsesc costume de haine cu numere ex-
rente.

Vanzătorul: — Vă vine bine costumul?

Clientul: — M'da, dar n'aveți și o trotinetă?

Unele fabrici de încălțăminte nu dau destulă atenție calității produselor.

— Ce-ai pățit, tovarășe?
— Am alergat după tramvai și...

CRITICA ȘI AUTOCRITICA

— Tovarăși, fiind modest, nu voi vorbi despre mine. Mă voi mărgini să critic pe alții...

Desene de V. VASILIU

TELEGRAMA

Înainte vreme, corespondența între oameni era foarte rudimentară și întâmpina o mulțime de dificultăți. Când, de exemplu, un tânăr aflat într'un oarecare oraș o anunța pe mama lui, aflată în alt oraș, că se însoară, nu avea alt mijloc de comunicație la îndemână decât poșta-lionul. Și nu rareori se întâmpla ca respectiva mamă, invitată la nuntă, să ajungă la botezul primului copil. Ei, când a apărut trenul, corespondența a început să meargă ceva mai bine. Totuși distanțele de mii de kilometri nu fuseseră încă învinse și o scrisoare se plimba multă vreme până ajungea la destinație. Până când într-o bună zi, s'a inventat telegraful. Iată de ce astăzi poți face orice comunicație urgentă în câteva clipe, fie distanța oricât de mare. Despre existența telegrafului bineînțeles că a aflat și tov. Popa, director la Banca de Investiții din Făgăraș. Și acum de curând tov. Popa a avut de făcut o comunicație urgentă. Și atunci a dat o telegramă. Un curier a luat telegrama și a dus-o la poștă. Și chiar în aceeași zi, destinatarii au primit comunicația. Și când au primit-o, au rămas stupefăți. Nu datorită conținutului telegramei. Nu. A-

ceasta suna clar: „Trimiteti urgent prin curier situația contului No... conform deciziei etc., etc.". Atunci de ce s'au mirat destinatarii? După cum știți expeditorul era tov. Popa, directorul Băncii de Investiții din Făgăraș, iar adresantul era, magazinul „Alimentara”. Nu din București. Tot din Făgăraș. Așa că vedeți care e buba. Magazinul Alimentara e situat nu prea departe de Banca de Investiții... Așa, să tot fie vreo 30 de pași. Deci nu prea departe. Mai departe... e Poșta. Vreo 400 de metri. Curierul care a dus telegrama la Poștă, a trecut prin fata magazinului „Alimentara”, a văzut mezelul în vitrină, a intrat și a luat niște șuncă. Telegrama n'a dat-o. Cum era s'o dea dacă trebuia s'o ducă la Poștă? Aici, un alt curier a luat telegrama și o dus-o „fulger” la Alimentara. Iar cei dela „Alimentara” s'au întrebat: „Oare dacă tov. director Popa, ar fi trimis curierul direct la magazinul nostru, nu s'ar fi făcut economie de bani și de timp”? Ei, dar poți ști raționamentul tovarășului Popa?

(dela corespondentul nostru Bulches Arnold — Făgăraș)

LACĂTUL PĂRĂȘIT

de VIRGIL FLORESCU

Terminând cu succes săptămâna de lucru, m'am înteles cu prietenul Boldeanu să ne ducem la căminul cultural să citim câte o carte, sau să facem o partidă de șah. Pentru că — uitai să vă spun — Căminul cultural din comuna Clucea, raionul Aleșd-Bihor, este înzestrat cu o frumoasă sală de lectură și bibliotecă. Când ajung însă cu prietenul meu, la cămin... nimeni! Sala de lectură goală, dulapul în care se țin cărțile... idem.

— Nu-i nimeni p'aici? întreb pe un tânăr ceferist care tocmai trecea pe acolo.
— Precum vedeți! Bibliotecarul Silviu Hărăguș lasă ușile vralste și — pentru siguranță — cărțile le ține la școala elementară.

— Păi de ce?
— Pentru că dulapul n'are... lacăt!
— Și adică, zic, în toată comuna nu se găsește un lacăt?

— Ba se găsește lacăt, dar bibliotecarul nu găsește timp să cumpere unul!

Noi, nu ne-am lăsat bătuți și după vreo jumătate de oră l-am găsit pe bibliotecar, în casa unui învățător din comună.

— Cărți de citit? ne'ntrebă el mirat. Păi, cărți sunt la școală!

— Dacă nu ne puteți da cărți, am vrea să facem o partidă de șah. Jocul de șah... tot la școală îl țineți?

— Da, — ca să fie mai în siguranță. Dacăți fi venit mai de vreme l-ați fi găsit aici — că făcui o partidă cu colegul meu. Dar dacă totuși vreți să jucați, încercați acasă la învățătorul Emil Poenaru. Adineauri i l-am împrumutat, că are niște invitații!

La celălalt capăt al comunei locuiește învățătorul Emil Poenaru. Il găsim după altă jumătate de oră și când îi explicăm scopul vizitei noastre, acesta ne spune:

— Drăguță, cu regret, dar nu vă pot servi! Adineauri a trimis... șeful gării după șah, că vrea să facă o partidă... până vine trenul! Desulfel, fiindcă dulapul căminului cultural n'are lacăt, la șeful gării șahul se află... mai în siguranță!

Pentru a ne afla și noi „mai în siguranță”, facem drumul întors până la gară și când intru în biroul șefului — acesta

tocmai îi spunea impiegatului de mișcare:

— Fii atent, că-ți iau nebunul! Iar către mine: ce dorești dumneata?

— V'aș ruga să-mi spunei când...

— După o oră! mă'ntrepupe el.

— Eu cred că... s'ar putea termina în câteva mișcări!

— Ce vorbești? zice șeful. Din câteva mișcări nu sosește trenul! Hei, tovarășe, itinerariul e itinerar: trenul vine după o oră!

— Păi eu nu vă'ntreb de tren, ci în legătură cu căminul cultural! Pentru că n'are lacăt...

— Ei și dacă n'are lacăt, ce să-i fac eu? Eu sunt șef de stație, nu bibliotecar! De fapt ce vreți dumneavoastră? Să știți când vine trenul, sau de ce n'are dulapul lacăt?

— Am vrea să știm... când putem face și noi o partidă de șah!

— Păi de ce nu spui așa? Vino dumneata mâine, că acum n'am terminat partida!

— Și până mâine... unde stă jocul de șah?

— Unde să stea? zice șeful. În gară. Că dacă dulapul bibliotecii n'are lacăt, la noi e... mai în siguranță!

În seara aceea n'am jucat șah și nici cărți n'am citit — cum proiectasem. Mi-am propus însă, cu prima ocazie să... cumpăr un lacăt pe care să-l fac cadou bibliotecarului Silviu Hărăguș. Cu siguranță că în felul acesta cărțile și șahul vor fi „mai în siguranță"! Iar dulapul bibliotecii având lacăt, ușile căminului cultural vor fi... deschise!

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ de SATIRĂ ȘI HUMOR

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

Redacția: Strada Brezolanu Nr. 23-25

Telefon 3.30.10

O LECTIE!

de MIRCEA ENESCU

EISENHOWER — Allo l. Allo l. Dă-mi legătura cu cartierul din Fuzan
Vreau să obțin acum, în grabă, comandamentul american.

TELEFONISTA — E ocupat!
EISENHOWER — Comandamentul?
TELEFONISTA — Comandamentul, încă nu
Dar Mac Arthur se repliază în goană către Taegu
O clipă... iată legătura...

EISENHOWER — Cât pot vorbi? Răspunde-mi iute!
TELEFONISTA — Până la prima repliere, adică șapte-opt minute...
MAC ARTHUR — Allo! Allo! Cine mă cheamă?
EISENHOWER — Elevul dumneavoastră, Sir!
Aș vrea să stăm puțin de vorbă. V'am căutat
o lună'n șir

MAC ARTHUR — Am fost cam ocupat, știi bine. Înaintez mereu spre... Sud.

EISENHOWER — Vă felicit pentru „succese”!
MAC ARTHUR — Allo, allo, nu prea te-aud!
De ce felicitări e vorba? La ce decese te referi?
La populația pe care am lichidat-o alături!

EISENHOWER — Hm... nu... dar cum mai stați cu frontul?
MAC ARTHUR — Nu stăm o clipă, dragul meu,
Conform cu cele stabilite, ne repliem mereu,
mereu...

EISENHOWER — Cu-această tactică perfectă veți deruta pe inamic
Deoarece nu-i dați răgazul, ca să răsuflă aici
un pic

MAC ARTHUR — Desigur. Asta-i strategia. Dacă vom merge tot așa
Curând de tot vom fi acasă... am mai promis
eu cândva.

EISENHOWER — Da, știu... dar n'are importanță. Eu sunt trimis toc-
mai de aceea
Să'nfăptuim în Europa, ce nu ne merse în Coreea.

Aceasta-i singura mea țință și'n consecință v'o
relev

MAC ARTHUR — E primul caz când profesorul va fi salvat de un
elev...
Mă rog, accept, dar ia aminte că'n joc e viitorul
tău.

Eu dacă m'am jucat cu focul, privește cât m'am
ars de rău
Dar spune-mi scumpe Eisenhower, cum te-au
primit Europeanii?

EISENHOWER — Cam... tot ca și pe dumneavoastră, la paralele,
Coreenii!

MAC ARTHUR — Parale? Bravo, foarte bine! Cam cât ai câștigat,
la zi?

Cu zecile de milioane, sau doar cu sutele de mii?
EISENHOWER — Am câștigat în Europa... am câștigat o foarte mare
Experiență'n „repliere” și sdraveni mușchi pe la
picioare!

Europeanii sunt amabili și-atenți cu mine. Nu mă
lasă...

M'au invitat — pe tot parcursul — să mă întorc
rapid acasă
Și au acelaș gând cu toții... de par'că n'ar ști
altceva

MAC ARTHUR — Pe frigul ăsta ei, probabil, gândeau în sănătatea ta,
EISENHOWER — Da... da... se poate... totuși, par'că, voința aspră-a
tuturor
Arată că-i îngrijorează, nu viața mea, ci viața
lor...

MAC ARTHUR — Ai recrutat ceva armată? Hai, povestește, te
ascult.

EISENHOWER — Hm... nu prea mult, totuși... în fine... vre-o șase-
șapte, nu mai mult

MAC ARTHUR — Ce șase-șapte? Milioane? Atunci e bine, Eisen-
hower!

EISENHOWER — Nu milioane, ci miniștri: De Gasperi și Adenauer,
Jules Moch și Bevin, Tito, Franco, Churchill și
alii câțiva ca ei.
Sunt demni de'ncredere, v'asigur, dresați ca cei
mai buni lacobi...

MAC ARTHUR — Atât? E cam puțin...

EISENHOWER — Văd bine... Nici eu nu sunt prea mulțumit.
Dar ce era să fac, spuneți-mi! Am cumpărat ce
s'a găsit...

MAC ARTHUR — Cum, nu te-ai dus cu argumente? Doar poți avea
dolari câtă vrei!

EISENHOWER — Aveam destule argumente, dar știți... au cam avut
și ei.

Din toate părțile pe mine, m'au asvârlit ca pe
otrepă.

Cu-atât cât e nu sunt prea sigur c'o să putem
curând începe.

Deși intenția mi-e clară, nu cred că mi se va
permite...

MAC ARTHUR — E prost! Incepeți voi acolo, c'alcii eu sunt pe
isprăvite...

EISENHOWER — Nu disperați! Mai sunt speranțe... Am să mai fac
niște „inspecții”

Și v'aș ruga pe dumneavoastră să-mi dați cele
din urmă lecții

MAC ARTHUR — Cele din urmă? Ce e asta? Insinuezi că sunt pe
ducă?

EISENHOWER — Nu... deocamdată nu, desigur... ..Nu că n'ai fi un
geniu... nu că

Eu n'am încredere deplină în dumneavoastră dar,
oricum

Ca profesor cu-experiență, vă rog să-mi arătați
un drum

MAC ARTHUR — Mă bucur că-mi solicitați sprijin. Dacă-ai să faci
meru ca mine

Te-asigur, dragă generale, c'are să-ți meargă
foarte bine...

EISENHOWER — Vă mulțumesc pentru rețetă! Eu am și-alți sferici
devotați:

Guderian, von Scholtz, Spidel... toți hitleriști
verificați,

Cunoscători abili de arme, dela pistol și până la tun
MAC ARTHUR — E'n regulă atunci! N'ai teamă, că ești pe drumul
celui mai bun!

Mai vrei să-ți dau și alte sfaturi?

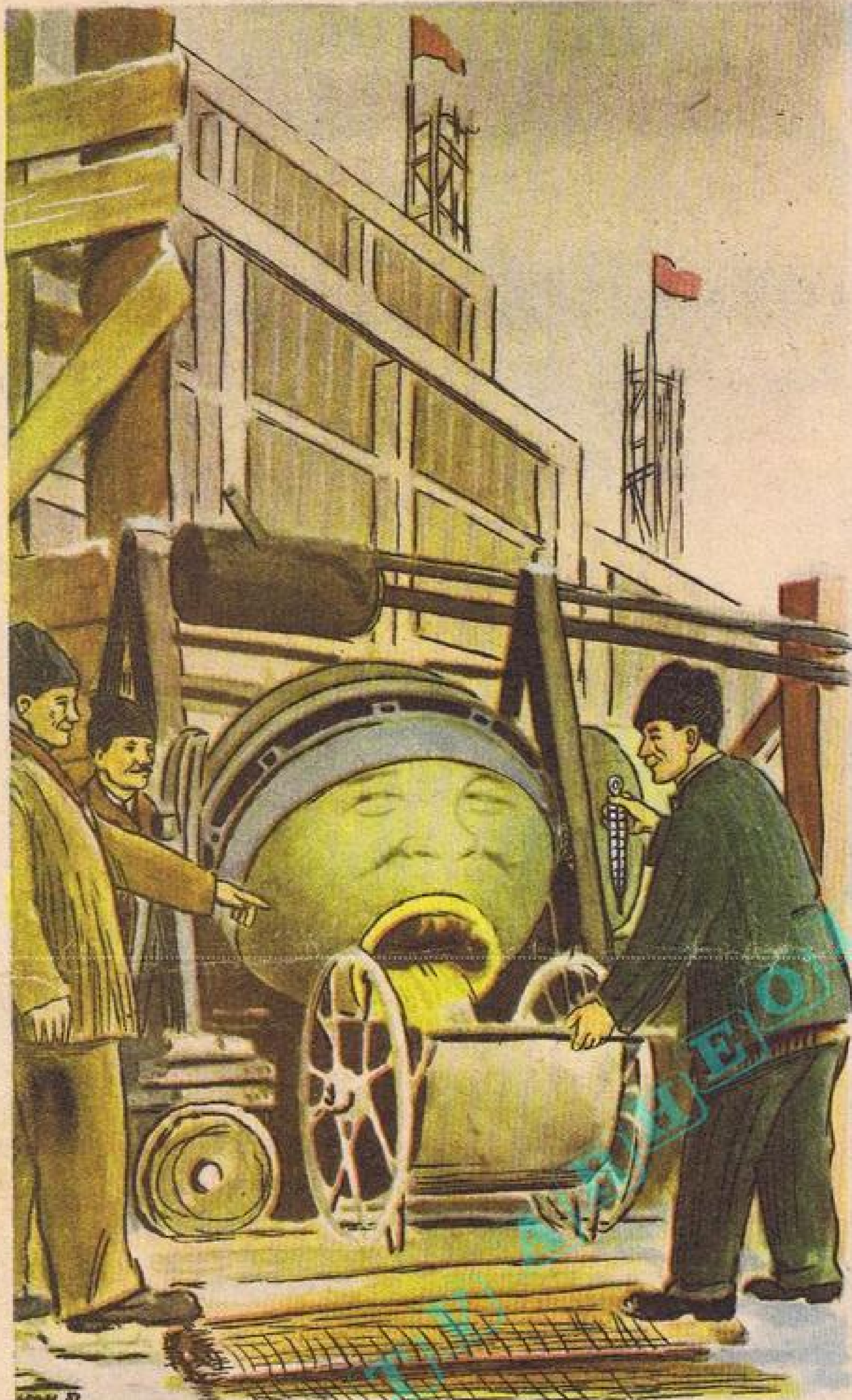
EISENHOWER — Mi-ați dat destule și de solu...

MAC ARTHUR — Atunci te las... la revedere... eu trebuie să dau
'napoi!...

Desen de EUG. TARU

Pe șantierul „Casa Scântei”, lucrările continuând și în timpul iernii, betonul este încălzit artificial și acoperit cu rogojină.

Betoniera: — Numai înțeleg nimic!... De când mă știu... n'am transpirat în timpul iernii!...

Desen de ADRIAN LUCACI

TEPI

de I. AVIAN

Unuia care întârzie mereu la serviciu:

Dup'această constatare, Concluzia e următoare: Că dânsul e în permanență Prezent pe lista de... absență!...

Birocratul la Operă:

— Ce voce caldă, voce plină!
Ascultă ce registru are!...
— Are registru? Atunci să vină
Să-i dau și număr de intrare

Birocratul la Ofițerul Stării Civile:

— Birocratul Gh. Ilie, Primești să-ți fie ea soție? Și el a și început să'ngâne:
— Păi azi nu știu, să vină mâine!

Unui lenes:

— Ia răspunde-mi, măi Mihai! Tu cu norma cum mai stai?
— Eu cu norma? Hm... apoi... Cum să stăm? Stăm amândoi!...

Mână Fortă

de SORIN RĂȘCANU

Trenul gonia neobosit pe întinsul câmpiei acoperită de zăpadă. În vagoane, o căldură plăcută, invita călătorii la somn. Era cam pe la amiază. Într-unul din compartimente, două persoane întrețineau o conversație: Matei Frâncu, director la o fabrică din provincie și Ion Voina, maistru la o fabrică din București. Alături stătea Elena Voina, soția maistrului, care era cufundată în citirea unui ziar.

— Și ce treburi vă mână spre București, tovarășe director? întrebă Voina, aprinzând o țigare după ce-l servise și pe Frâncu.

— Uite acum vreo două luni am făcut schemele de încadrări pe anul viitor... Și am cerut urgent la București să-mi trimită un inginer priceput. Pentru postul de inginer șef. Și ce crezi că mi-au trimis? O femeie, tovarășe, o femeie! Auzi! Eu cer un inginer șef și ei îmi trimit o femeie!

Elena Voina, ridică ochii de pe ziar. În primul moment păru că vrea să spună ceva, dar se opri și continuă să răsfoiască ziarul. Într-un timp, Matei Frâncu se inflăcărase:

— Pentrucă, să ne înțelegem: ca să fi inginer șef trebuie în primul rând să fii energic, experimentat, mă rog, să fii bărbat!

— Și a venit de mult, tovarășa inginer?

— De vreo două săptămâni. E ceva teribil, tovarășe. A venit cu sisteme noi: că trebuie altfel organizată munca la mine, auzi! De un an eu conduc fabrica într'un fel și vine acum o femeie să-mi spună mie, directorul, că ar fi mai bine altfel...

— Și acum de ce plecați la București?

— Păi mă duc la minister să pun chestiunea. Ori îmi trimite un inginer șef care să-mi poată fi de folos, un bărbat, ori... s'o facă pe dumneaei director. Ha, ha, ha! Asta ar fi bună. Tare ași vrea să văd cum s'ar descurca în postul de director!

— Și la noi s'a întâmplat o chestie asemănătoare, făcu la un moment dat Ion Voina. Acum vreo doi ani... Ne-a venit director o femeie.

— Serios? Director? Ei nu că asta-i bună. Ha, ha, ha...

Matei Frâncu râdea din nou.

— Și ce-ați făcut? făcu el printre hohote.

— Ei, la început s'au dus vreo câțiva dintre noi la sindicat și au spus că e greu să conducă dital fabrica o femeie și...

— Sigur, sigur, foarte just. Ehei! Să fii director...

— Și acolo au spus și ei ca și dumneata că un bărbat e mai energic... Că o femeie e mai potrivită în altfel de muncă.

— Exact.

— Că directorul trebuie să fie o mână forte.

— Just, e foarte just. Femeile nu pot avea autoritatea noastră. Să nu se supere soția dumitale, dar cred că recunoaște și dânsa că am dreptate. Poate o femeie să îndeplinească toate condițiile unui conducător? Nu. Categorie nu. Este, tovarășă Voina?

Elena Voina ridică o clipă privirea de pe ziar și făcu un semn din cap, care vroia să însemne „s'ar putea”, apoi se cufundă din nou în citirea jurnalului.

— Și, la spune-mi, tovarășe Voina, continuă Frâncu, cum stați cu producția?

— Foarte bine. Planul pe 1950 a fost depășit și acum se lucrează în contul lunii Martie.

— Ei, bravo, așa mai zic și eu. Dar... da, tocmai asta uitai să te întreb cine e astăzi director?

— Păi... ea!

— Care ea?

— Femeea de care vă spuneam că a fost numită acum doi ani...

Matei Frâncu nu mai râdea.

— Păi... cum... a rămas? A putut mă rog... a corespuns... în postul de director?

— Și încă cum! Nu v'am spus că lucrăm în contul lunii Martie? Matei rămase pe gânduri.

— O femeie, tovarășe?

— Da, sigur. A fost și decorată. Ordinul Muncii clasa II-a. Priviți!

Și Ion Voina arătă spre soția sa, pe pieptul căreia strălucea decorația.

— Nu înțeleg! făcu Frâncu buimăcit.

— Păi de ce nu înțelegeți?

— Spuneai că a fost decorat directorul, nu soția dumitale...

— Păi e foarte clar, tovarășe Frâncu. Soția mea e directorul.

Matei Frâncu înghiți în sec și privi cu coada ochiului spre Elena Voina. Aceasta însă, ca și cum n'ar fi auzit nimic, continua lectura ziarului. La un moment dat, Matei Frâncu se ridică și eși pe culoar. După câteva clipe reveni și începu să se îmbrace.

— Ne apropiem de Ploști, făcu el.

— Păi nu mergeți la București?

— Să vezi... eu... știu... cobor la Ploști. Peste o jumătate de oră am un tren înapoi.

— Cum nu mai mergeți la București?

— Nu... să vezi... mă gândesc... știți inginerul șef pe care mi l-au trimis... Poate m'am pripit...

— Poate...

— Și d'ala zic... să mai încerc..., poate are ea dreptate!...

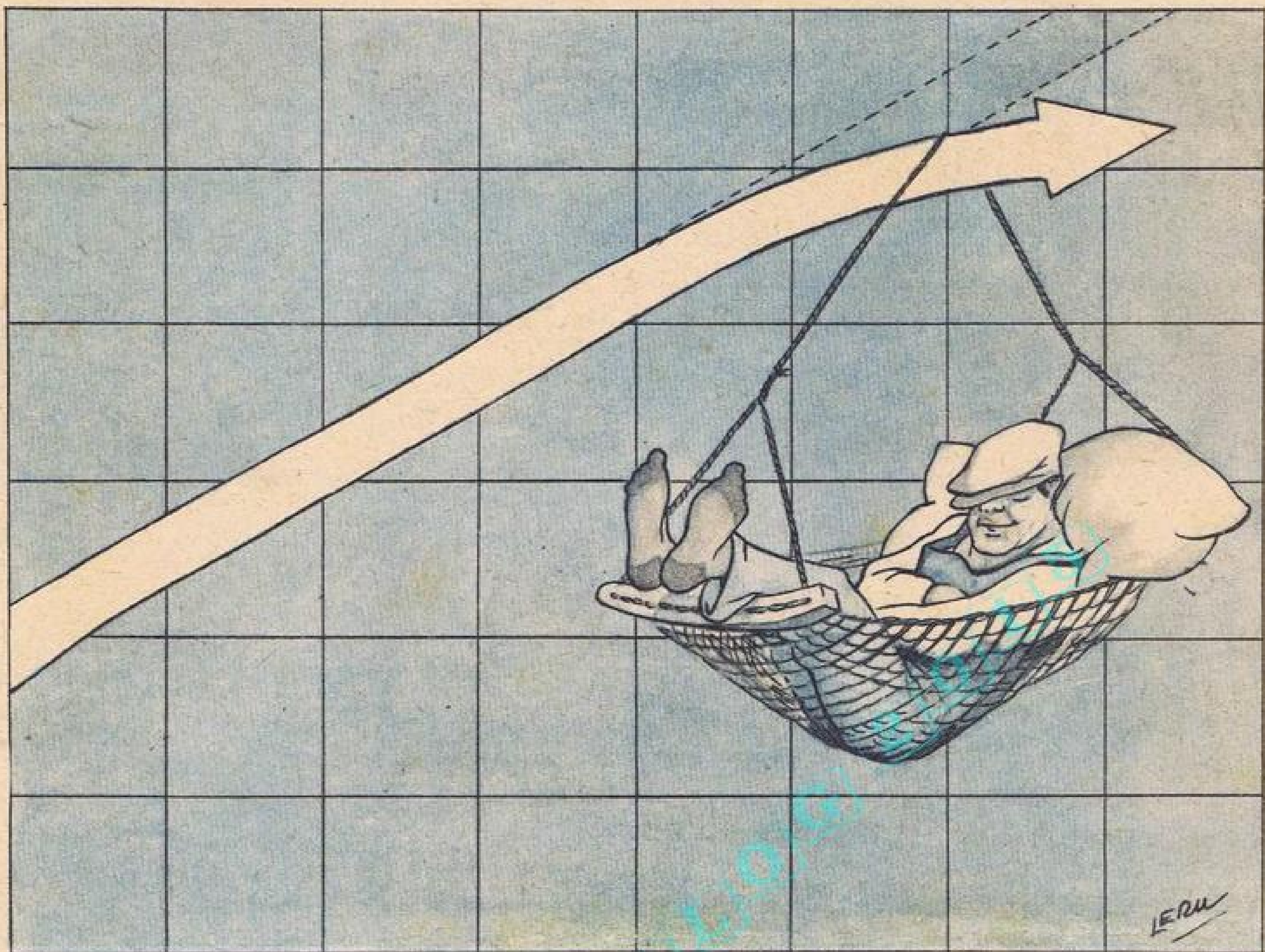
Elena Voina se ridică zâmbind în picioare.

— Imi pare bine, tov. Frâncu că vă întoarceți! Și-i întinse mâna, pe care Matei Frâncu i-o strânse, roșind.

— Și mie... ooo, dar puternică strângere de mână mai ai!

— Vorba dumitale, tovarășe Frâncu: „mână forte”.

Toți trei izbucniră în râs. Trenul intra încet-încet în gara Ploști...

— Acum dac'am urcat graficul, pot să mă culc pe urechea asta !

Desen de LERU

„Familism” în dispersare

Din prima zi a sosirii lui, la sanatoriul „Bărnova”, tov. Gheorghe Florea, s'a simțit „ca acasă”. I s'a dat o cameră bună, îngrijire medicală atentă și mâncare fără cusur. Prin urmare, toate bune și gustoase. Afară de „soții Vasiliu” — sufragiul și sufragioaica din sala de mese No. 2, a etajului II — care, stricău toată... armonia sanatoriului. Aceștia nu-și înțelegeau rostul între cei 100 de bolnavi, care își luau mesele în sufrageria No. 2. Printr'o atitudine nelalocul ei și uneori jignitoare, față de bolnavi, ei au izbutit să creze serioase nemulțumiri.

Și-atunci, tov. Gheorghe Florea, s'a hotărât, într'o zi, să discute cu ei, invitându-i să-și modifice atitudinea, în viitor. Cum au auzit însă că un „bolnav” își permite să facă pe sănătosul cu ei, — cei doi s'au făcut foc și pară, amenințând pe tov. Florea, că dacă își mai permite așa ceva, au să-l „vîndece” dumnealor definitiv de sanatoriu.

Tov Florea nu s'a lăsat însă intimidat și s'a gândit să procedeze ierarhic. Deaceia, în aceeași zi, s'a adresat tovarășei Popa, „șefa” sufrageriei.

— Tovarășe Popa, este vorba de atitudinea pe care o au față de noi soții Vasiliu care servesc masa.

Dar, tov. Florea n'a avut timp să-și termine măcar fraza, că tovarășa Popa a și sărit enervată:

— Tovarășe Florea, nu-ți permit să reclami nimic, contra mămicli și a lui lăticu. Eu sunt flica lor și te rog să faci bunătatea să-ți vezi de „tratamentul” d-tale de bolnav, fără să te mai bagi în chestiunile noastre administrative.

Tovarășul Florea și-a dat seama, că nu mai e cazul să insiste, drept care s'a adresat tovarășei Popovici, sora-șefă a etajului II, în sarcina căreia cădea și controlul muncii, la acest etaj.

— Tovarășe Popovici, am de făcut o plângere împotriva soților Vasiliu dela sala de mese No. 2. M'am adresat întâi tovarășei Popa, care — înainte măcar să-și pot spune ce aveam de gând, — m'a și repezit...

— Foarte bine a făcut sora-mea, dacă te-a repezit și te-a pus la locul dumatăle... Cum îți permiți d-ta să te legi de părinții noștri?

— Și Dvs., sunteți tot flica, soților Vasiliu ?

— Cea mai mare !

În această situație, singurul lucru care îi mai rămânea de făcut

tov. Florea, era să-și ceară mutarea la sufrageria No. 1 dela etajul întâi. Și s'a dus direct la responsabilă acestei sufragerii.

— Dar de ce vrei d-ta să te muti la noi ?

— Fiindcă nu mai am curaj să mă duc la masă, acolo din cauza „tribului Vasiliu”, contra căruia am vrut să fac o plângere justă și...

— Cum ? D-ta te plângi de unchiul, care m'a adus aici, de tanti, care m'a crescut și de verișoarele mele, cu care am copilărit ?

— Dacă înțeleg bine — băigul tov. Florea — și d-ta ești rudă cu soții Vasiliu ?

— Sunt nepoata lor, tovarășe !

Tov. Florea a plecat fără să mai spună un cuvânt. La prânz, în ziua aceea, n'a mâncat nimic. Nici în sufrageria No. 1, nici în No. 2. Seara însă, a început să-l răzbească toamea, mai ales că — dinspre ambele sufragerii se ridica izul primelor porții de ostropel de pasăre.

„Nu, nu !... Nu mă pot duce, la masă, până nu aduc cazul la cunoștința medicului șef”, se gândi tov. Florea. „Cât e de pornită, contra-mea, ginta Vasiliilor, e în stare să-mi dea la masă numai ladeșul dela găină ! Mai bine mă duc la bucătărie și cer bucătăreșii masa mea în cameră”.

Zis și făcut. Peste câteva minute, tov. Florea, intră în bucătărie. Și, repede, cu ochii plonșiți la crătițele în care forfăiau aburind mâncărurile, tov. Florea îi povestii, toată tărășenia...

Bucătăreasa, își propti a minune mâinile în creștetul șoldurilor:

— Bată-te să te bată norocul !... E, cum crezi d-ta c'o să pot eu să te servesc și să-ți dau masa dela bucătărie, ca să mă pun contra lui cumnatu-meu și a familiei noastre întregi ?

— Cum ? Și d-ta ești rudă cu Vasiliu ?

— De fapt, el este rudă cu mine. Că ține pe sora-mea de nevastă. A doua zi, tovarășul Gheorghe Florea a povestit întâmplarea medicului de serviciu...

— Aaa, nu trebuie să te mire „cazul” familiei Vasiliu, tovarășe Florea !... Cele șase persoane, din câte se compune ea, nu înseamnă nimic, față de alte 36 de persoane, ale altei familii, care a funcționat, până acum 3 luni, la noi, cu părinți, copii, surori, frați, fiii și cumetri și care, în parte, este acuma dispersată...

— Vasăzică, un popor, întreg, tov. medic...

Aflând cele de mai sus, ne miră faptul că în sanatoriul Bărnova au fost primiți bolnavi... străini de familiile respective. Poate pentru că cei în cauză nu au deocamdată bolnavi în familie...

(După o corespondență trimisă de cititorul nostru Gh. Florea)

PENTRU COPIII DIN COREEA

La noi...

...Și în Statele Unite
La Bonn

HUMOR
din
Szpilki
VARȘOVIA

— Te-au eliberat pentru bună purtare?
— Da!... În timpul războiului!

Eisenhower: — 15 la sută pentru serviciu? Asta-i culmea! Schuman, care-i ministru se mulțumește cu 10 la sută!

Comunitatea britanică de popoare

Urzica la SPECTACOLE

FIGARO SBURATORI!

Acum vreo lună, „Urzica” a semnalat textul ciudat al unei arii din opera „Bărbierul” din Sevilla:

„Figaro'n cer, vai ce mister! Figaro'n cer, vai ce mister!”

După cele apărute, un teoprter care a vizionat spectacolul, a auzit un text nou:

„Figaro'n cer, din Pirinel, la Finister!”

Cum s'ar zice, din lac în puț. Adică din mister în Finister! Ce caută Figaro'n cer, ne-am mai întrebat noi și în articolul trecut. Iată că în noua vizionare, Figaro se întinde — sus în cer, — pe un spațiu destul de larg: din Pirinei, la Finister.

PICTORUL - TENOR

Unii dintre noi au văzut cum lucrează un pictor în atelierul său, alții n'au văzut. Toți însă ni-l închipuim cam la fel: cu penele într-o mână, cu paleta în cealaltă, îmbrăcat într-un halat larg, de culoare cenușie și pătat ici-colo cu vopsea de toate culorile. S'ar putea ca în loc de halat să poartă un sort larg, sau o salopetă. Mai rar s'a văzut însă pictor care să lucreze în... costum de mare ținută de gală. Nicăieri, afară doar dacă ne deplasăm la Opera de Stat. Mii de spectatori care au văzut „Tosca” au rămas foarte mirați când în fața ochilor apăru pictorul Cavaradossi în exercițiul funcțiunii, în mare ținută cu o pelerină de catifea galbenă care-i cădea peste brațe, cu manșete cu danteluțe la mâini și alte roșduri de dantele la gât. Cu pensula într-o mână, cu paleta în cealaltă, cu fața spre public, tenorul nostru cânta de zor la vreo 3-4 metri de tabloul pe care-l „pictase”. După ce termină de cântat, pictorul-cavaler urcă sus, pe o schelă, ca să picteze mai aproape de tablou. Când îi vine din nou rândul la cântat, coboară jos, grăbit. Și apoi iar urcă sus, la tablou și iar coboară jos. Parcă e un făcut, nu vrea omul să cânte sus, la locul de lucru, nici mort. Și așa se desfășoară toată scena: nobilul Cavaler-pictor în ținută de gală, urcă și coboară ca un ascensor tot timpul.

Care e explicația? Tenorul nostru, nu poate cânta sus pe schelă căci ametește și iau notele... la vale! Dar iată că în actul III Cavaradossi apare din nou. îl vedem pe scenă, în zori de zi, în curtea pușcăriei

din care a fost scos ca să fie executat. Acesta iese din celula închisorii în același costum nou-nouț de cavaler, cu aceeași mantie de catifea, garnisită la guler și la manșete cu aceeași danteluță albă ca zăpada scrobită și călcată. Părul ondulat lucește frumos, căi dat cu brilliantină, obrazul e ras proaspăt, pudrat și atât de ferches, că ți-e mai mare dragul să-l privești. Se zice că acum câțiva zeci de ani — atunci când are loc acțiunea din „Tosca” — deținuții duceau o viață tare grea în închisori. Dar după felul cum arată Cavaradossi, mai mai să crezi că a ieșit dintr-o închisoare americană din Germania Occidentală, pentru nazisti!

BACȘISUL... INFIINȚAT

La frizerie, bacșisul a fost desființat. Și nu numai acolo. A fost desființat și la cinematografe și la restaurante și în cofetării. Peste tot a fost desființat. Numai la concertele Filarmonice din sala „Patria”, bacșisul a fost... înființat. Într'adevăr, dacă anul trecut puteai să asisti la concerte — fără să dai un ban la garderobă: (prețul fiind inclus în bilet) asăzi, lucrurile stau altfel. După ce-ți ia paltonul și-ți dă un număr de ordine, garderobiera te anunță galos, ca la tramvai:

— Taxa, vă rog.

— Cum? — te miri dumneata. — Trebuie să plătesc? Și cât e taxa, vă rog?

— Benevol! E o taxă benevolă! Benevolă dar obligatorie!

Și dai. Pentru că dacă nu dai, garderobiera nu-ți primește paltonul și cu palton, plasatorul nu te lasă să intri în sală...

PROGRAM IN... VIITOR

Programul circuitului Kratyl numără nu mai puțin de 53 numere. Se va mira poate cineva cum de reușesc cei dela circ să prezinte un program atât de vast în două-trei ore. Problema aceasta de nesoluționat, s'a rezolvat astfel: programul pe care-l cumperi, cuprinde într'adevăr 53 de numere, însă pe arenă nu ți se prezintă decât 10-15. Astfel, programul circuitului Kratyl în loc de a servi la prezentarea numerelor pe care le văd spectatori, a devenit un fel de... istorie a circuitului, cuprinzând numerele care au fost reprezentate anul trecut, acum doi ani, numere care vor fi reprezentate — poate — în anii viitori. Cum s'ar zice, o... monografie...

de VARVARA CARBOVSCAIA

În poarta fabricii, Boris Borisăci Mesopotamski, prinse stărșitu' unei conversații.

— Să vezi cum am să mă deghizez! spunea laboranta șefă, Zi nocica, scoțând din manșon biletul de intrare în fabrică. Nici n'ai să mă recunoști.

— Să nu te recunosc pe dumneata?! protestă șeful atelierului de mătaje. Pe dumneata te recunosc de sub orice mască. N'ai să te ascunzi de mine!

— Dar a propoș, știi că vine și directorul la carnaval?

— Nu, zău!

— Ei și ce te miri? — se auzi din nou vocea Zinocicai, care se îndrepta către laborator. — Nici n'ar avea unde să meargă în altă parte de revelion. El, dacă ar fi la Moscova, lucrurile ar sta cu totul altfel. Acolo mergi la revelionul dela operă, ori la cel dela Teatrul Mic.

Zinocica n'a fost niciodată la Moscova și de aceea își inchipula că orice locuitor al capitalei merge în noaptea revelionului ori la operă, ori la Teatrul Mic.

— Aici, unde să faci revelionul?

— E foarte bine așa — răspunse șeful de atelier cu o voce prea caldă pentru o frază atât de banală. Ne vom simți ca'n familie.

„A-asa-aa” — gândi Boris Borisăci, care ascultase această conversație.

Știrea că și directorul vine la Carnaval, avu asupra lui un puternic efect. I se păru că de rândul acesta, carnavalul lega intru-câtva interesele lui personale de cele ale fabricii. Directorul este dela o vreme încoace cam rece cu el; nu-l mai bağă în seamă. Asta de când a făcut două greșeli grave în muncă. „Acuma-i momentul s'o repar”, gândi Mesopotamski și așteptă pauza dela prânz când se duse să-l caute pe responsabilul clubului, Serioja Muhin.

— Tovarășe Muhin, am auzit că organizați ceva de anul nou... — vorbi Boris Borisăci privind cu atenție în jur. Dece n'ai popularizat balul pe care-l organizați?

— Cum nu l-am popularizat? Toți tinerii au aflat de el. Toți lucrează la confecționarea costumelor. Am adus vreo sută de măști dela oraș și ne-am mai făcut și singuri încă p'atâtea.

— Am auzit că vine și San Sanăci...

— Directorul? Da, e adevărat. Și-a potrivit o mască, de ți-e mai mare dragul...

— Ce mască?

— Asta nu pot spune, tovarășe Mesopotamski. E secret profesional.

— Prostii! Eu trebuie să-l recunosc. Am ceva să-i spun. În interes de serviciu.

— Nu se discută în interes de serviciu lângă brad, în noaptea carnavalului.

— Lasă asta, că nu-i treaba dumitale! Spune mai bine ce mască ai să-mi poți da mie?

Muhin cobori depe scară, deschise dulapul și scoase de acolo trei măști.

— Asta-i tot ce-a mai rămas? — făcu Boris Borisăci, cu oarecare nemulțumire în voce.

Și într'adevăr, nu-l prea surădea ce-i oțerea Serioja: două figuri de porc, care rânjeau de-adreptul antipatic și o figură de om atât de neplăcută, încât nici nu te puteai uita la ea.

— Asta-i tot? — repetă Boris Borisăci — Ce să fac eu cu ele?

— Altfceva n'am — făcu rece Muhin. — Dece te superi? Dumneata mi-ai cerut, eu ți-am oferit. San Sanăci, directorul, și-a luat o mască de urs și nu s'a supărat deloc.

Când și-a dat seama că a scăpat vorba din greșală, era prea târziu. Boris Borisăci era cât se poate de bucuros.

— Bine, dă-mi atunci masca asta neagră. De fapt lui îi era indiferent ce mască va îmbrăca. Interesul lui era să recunoască imediat pe director.

...În noaptea de revelion, la club domnea o veselie așa cum de mult n'a fost... Adică nu chiar așa de mult: a mai fost în ziua alegerilor și mai înainte de aceasta, în ziua serbării Marelui Revoluții din Octombrie. Cântece, jocuri, dansuri, fetele.

Boris Borisăci umbra nebăgat de nimeni în seamă și adușmănașul aerului ca un ogar bun în căutarea ursului. Deodată, surpriză! Descoperi doi urși dintr-o privire. Incepu să-l cerceteze pe fiecare. Unul purta un costum maron de sky, și o mască din carton vopsit, împodobită cu tot felul de panglicuțe multicolore. Se ținea scai după o mască de față cu păr bălăi și obraji rumeni.

— Zinocica, nu râde! Ascultă-mă, Zinocica... Pricepe că te iubesc...

— Cum să nu râd? Scoate masca. Știi cu cine vorbești? Și apoi nici eu nu știu cine ești dumneata...

Boris Borisăci strâmbă din nas și porni mai departe.

Întâi și pe al doilea urs, Joacă o cățească, de-i stăraie călcăile. Poartă pantofi negri (San Sanăci poartă todeauna încălțăminte maron). Dar lată încă un urs. Al treilea!... El e Directorul. Numai masca îi era de urs. Altfel, purta un costum albastru. E adevărat că Boris Borisăci nu l-a mai văzut într'un astfel de costum, dar pantofii îi recunoștea perfect. Pantofii maron, pe care l-a cumpărat acum două zile dela magazinul fabricii. Dar lată că ursul — San Sanăci — scâpă jos cutia de chibrituri...

Într-o clipă, Mesopotamski fu lângă el.

— Nu te deranja, Martinică — făcu el. — Și dă-mi te rog voie să-ți ofer serviciul meu.

— Mă rog, mă rog! Mulțumesc — făcu ursul, schimbându-și vocea și pronunțând foarte caraghios vocala „o”. Dar ce contează că și-a schimbat vocea? Parcă nu l-o cunoaște Boris Borisăci?

„N'ai să mă duci pe mine. Iar dacă ți-ai pus în gând să te prefaci cu atât mai bine pentru mine”, gândi Mesopotamski și căută un subiect de conversație.

— Frumoasă seară. Te simți aicea ca'n familie. Grozav om e directorul nostru! Nici un alt director n'ar fi fost în stare să aibă grijă ca noi să putem petrece atât de bine, ca petrecerile noastre să fie adevărate sărbători culturale, pline de conținut...

— Da, într'adevăr! — mormăi ca pentru el, ursul.

— Am auzit că și el s'a deghizat în animal. Am auzit. N'am de unde să știu... Pfuul! Ce cald. N'ar strica să bem o bere. Ce părere ai?

— Să bem — făcu ursul, continuând să-și schimbe vocea.

Mesopotamski își eșea din piele de bucurie. Și bineînțeles că la un pahar de bere, el a avut grijă să nu facă. L-a povestit directorului cât de atașat se simte el față de muncă, cât de drag l-e directorul, cât ține la el...

— Îl iubesc și îl stimez în acelaș timp. E un om mare! Un adevărat cap de stat. Asta-l deosebește mult de contabilul nostru, Bublicov. Un birocrat, un formalist, e contabilul nostru Bublicov. Și ca să fiu sincer, dacă mi se întâmplă să am câte o scăpare în muncă, apoi asta se întâmplă numai din vina lui. Sigur, n'am înțimă să spun lucrul asta directorului... Asta ți-o spun dumitale, așa, pentru că m'a luat gura pe dinainte... Dar contabilul nostru Bublicov e un adevărat incurcă-lui.

— Mrrr! — făcu ursul pe limba lui și-l bătu prietenește pe umăr pe Mesopotamski.

„Dacă glumește, înseamnă că relațiile noastre s'au îmbunătățit” — gândi acesta.

Băură paharul până'n fund. Ursul se căută în buzunare și n'apucă Boris Borisăci să facă un gest larg și să spună „Fac cinste”, că ursul l-o luă înainte.

— Te-aș ruga, Boris Borisăci să mă împrumuți cu vreo cincizeci de ruble până mâine... adică până poimăine, că mâine nu se lucrează...

— Cu plăcere! — se bucură Mesopotamski. Și în mintea lui a și apărut scena din biroul directorului, când acesta îi va chema să-i restituie cele cincizeci de ruble. El se va prefaca că-i tare mirat, că nu știe despre ce este vorba și se va minuna cum de a reușit directorul să-și ascundă atât de bine vocea... Uf, s'apoi ce-o să pătească Bublicov, contabilul, pe care-l „aranjase” bine!...

Ursul — adică directorul — luă banii și întâinindu-se cu o mască pe care o cunoștea, își luă rămas bun dela Mesopotamski:

— Pe curând!

„Acum pot să plec acasă, gândi Boris Borisăci. — Eu mi-am făcut treaba. Nu mai am ce căuta aicea”.

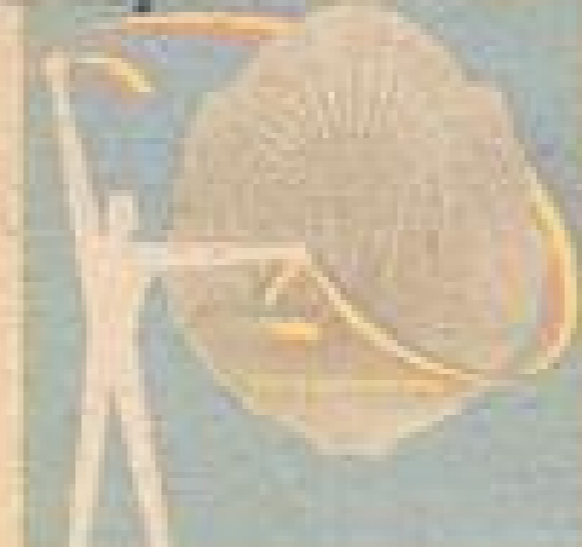
Toată ziua următoare a fost tare bine dispus. S'a odihnit, a mâncat, a băut, a răs, a vorbit. Când se apropie a doua zi de poarta fabricii, era încă întineric. Dar n'apucă să facă un pas, că-l opri Bublicov, contabilul, cu vocea lui groasă, pronunțând tare caraghios vocala „o”:

— Ce faci, tovarășe Mesopotamski? La mulți ani! Știi, că-ți dătoez cincizeci de ruble. Mie nu-mi place să fiu dator...

— Ce ???!! Dumneata erai ?!

— Haide, nu te mai prefaca. Ce, dacă nu mă recunoșteai, îmi dădeai banii? Poștim și... mulțumesc!

(Traducere din CROCODIL)

A venit momentul ca semnatarii Pactului Atlantic să-și pună FORȚELE la dispoziția lui Eisenhower.

(Din discursul lui Acheson)

ÎN ȚEPII „URZICII”

„CENTROFARMUL” nu mai pune în vânzare vată în pachete, deși publicul cere insistent

„Am vrea vată și'n pachete!
Astea-s doleanțe vechi.
Centrofarmu 'nsă n'aude...
Are vată în u'echi...”

Unui tovarăș codăș dar foarte mândricios

Când îl vezi pe-acest tovarăș,
Foarte lămurit rămâi:
În producție, cel din urmă,
La cantină, cel dintâi...

Unui funcționar cu mania dosarelor

Cu-acest maldăr de dosare,
Ce te are prin sertar,
Însuși el, precum se pare
E o piesă de dosar...

Unuia care înțărzie mereu la serviciu

Un coleg i-a spus odată:
— Tu nu te grăbești vreodată?
El răspunde'n cet și sec:
— Mă grăbesc însă când plec!

Uneori aserțițele dela unele cinematografe ulti să dea restul de 1 și 2 lei

Intrebat, văzându-l gestul:
— Nu vă supărați, dar restul?
Și mi-a spus la repezeală:
— Restul... veți vedea în sală!

Unui birocrat nărăvlt căruia i-a născut soția, în vreme ce el se afla la birou

— Să-ți comunic bucuria:
Ți-a născut acum soția!
El, dintre dosare-a zis:
— Nu aprob, să nască'n scris!

de A. IONESCU

DIN JURNALUL LUI EISENHOWER

Vizitele mele

FRANȚA: Cine a spus că Paris e „orașul lumină” a mințit. Eu când am ajuns acolo, am văzut negru. Manifestații! manifestații! manifestații! Am văzut zeci de placarde pe care scria: „Muncitorii, n-au nevoie de dumneata!” „Funcționarii n-au nevoie de d-ta!” „Studentii n-au nevoie de d-ta!”

— Nu-i nimic, mi-a spus Schuman. În schimb ai d-ta nevoie de el!...

...Prea mult popor. Prea mult! Dacă întreaga populație a Franței ar fi formată numai din guverne, ar fi minunat. Aș face un război splendid.

ITALIA. Azi am ajuns la Roma (mai bine n-ași fi ajuns). Am fost primit foarte bine (de membrii guvernului). Mi-au dat onorul, le-am dat onorariul, așa că ceremonia s'a terminat repede. În privința primirii pe care mi-a făcut-o populația m'am simțit ca la Paris...

VATICAN: Am făcut o vizită și Papei, reprezentantul pe pământ al diferitelor firme americane. Aici am mai avut întrevederi cu sfinții monseniori, sfinții cardinali și sfinții spioni ai Vaticanului, care mi-au împărlășit sfintele taine economice politice și militare, care mă prea interesau. Întrevederea a avut loc la casierie.

ANGLIA. Când am ajuns la Londra, era o ceață extraordinară. Nu se vedea nimic. Nici ouă, nici carne, nici unt; nimic. În toate vizitele pe care le-am făcut în capitala Angliei am fost însoțit de Mins-

trul Alimentației, deoarece acesta, oricum n'avea ce face. Am decis menținerea și eventual mărirea serviciului militar, fiind singurul serviciu pe care-l mai pot obține dela guvern cetățenii englezi.

GERMANIA OCCIDENTALĂ. Iată-mă și la Wasinght-Bonn. În cinstea sosirii mele, s'au tras 21 lovituri de tun, care au dărâmat 2 cartiere muncitorești. Apoi s'a tras cu mitralierele. Primul, care mi-a ieșit în întâmpinare, a fost Adenauer. Acesta mi-a spus: „Fiți bine venit, domnule general. Suntem al Dv. cu Krupp și suflet!” Apoi mi-au fost recomandați generalii Guderian, Rundstedt, Manteuffel și alții, care stăteau în poziție de „pe loc repaos”.

Iată raportul pe care l-am dat lui Truman:

Vizitele în capitalele Europei Occidentale le-am făcut într'un automobil american model „Pacifist”, prevăzut cu șenile și blindaje, cu marchariere și mitraliere. Păcat că nu cunosc limbile țărilor vizitate, ca să pot ști ce înseamnă entuziasmele strigăte „Huo! Cară-te! Du-te acasă!” cu care am fost primit pretutindeni.

Guvernelor occidentale le-am promis: divize. Ele mi-au promis: divizii! Poșoarele m'au trimis acasă, iar eu l-am trimis pe ministri la casă.

Sper că voi putea aduna totuși 100 de divizii europene, dacă vom reduce numărul soldaților urei divizii la 25 oameni!...

Pentru conf. ILIE BĂRBULE

De ziua lui...

de TUDOR MUȘATESCU

Pendula arată 9 și 15 minute.

Toți funcționarii sunt, la birourile lor, ocupați cu rezolvarea lucrărilor curente. Numai biroul lui Niculescu e fără titular, cu teancul de dosare nedeschise, împrăstiate pe tot biroul.

Dar iată că Niculescu intră ca o furtună, în birou cu o figură desgustată.

— Extraordinar! Nemaipomenit! zice el, așezându-se la birou și aprinzându-și o țigară...

Cum niciunul dintre colegi nu-i răspunde, aruncă câțiva colaci nervoși de fum spre plafon și bate cu palma în dosare, adăugând:

— Așa ceva n'am văzut în viața mea! — Ce! se interesează Drăcșineanu, colegul dela biroul de-alături, care tocmai a terminat de pus la punct o lucrare...

— S'a defectat liftul și-a trebuit să stau până acuma, și să „le” dau ajutor, la reparație.

— Dar de ce te-ai „deranjat” tu? Avem, doar mecanici noștri, pentru asta!

— Mecanicii noștri, habar n'au „de-ale” liftului... Ei sunt tehnicieni. Dacă nu eram eu !!...

— L-ai reparat tu?

— Nu! Îlindcă, în primul rând, nu știam ce are și în al doilea rând, îlindcă eu nu mă pricep, la chestii electrice. Eu sunt contabil...

— Păi atunci, de ce ți-ai pierdut vremea, să caști gura, acolo?

— Dacă nu eram eu să casc gura, n'am mai fi avut liftul în funcțiune astăzi. Eu le-am dat ideea să cheme un specialist. A trebuit să telefonez chiar eu.

— Și pentruca să te amesteci într-o chestiune care nu te privește, ai lipsit tu 2 ore, dela serviciu?

— Care serviciu? La șapte și cinci, am fost aici...

— Da, în instituție. N'ai fost însă prezent, în biroul tău. Cum ai venit, ai și tu lift-o ca să te întorci tocmai acuma, la 9 și jumătate.

— Dar ce, acolo unde-am fost, n'am lucrat tot în interesul instituției? Și încă, benevol? Fără să fiu obligat!...

— Păi așa ești tu! Lucrezi, benevol, unde nu e nevoie de tine și tragi chelul, acolo unde e necesar să lucrezi.

— Eu n'am nicio absență dela serviciu...

— Da, în condica de prezență. Vii și pleci, exact, știu. Dar tu știi, câte ore ai lipsit, luna asta, din serviciu, fiind — totuș — prezent „la slujbă”? Ți le-am însemnat eu — pe cât am putut — aici!

Și Drăcșineanu — spre surprinderea colegilor — și mai ales a lui Niculescu — scoate din sertarul biroului un carnetel, pe care începe să-l frunzărească, oprindu-se, la întâmplare, de-asupra paginilor.

— Uite! Să-ți dau câteva exemple!...

Oricâteori se impart bilete pentru spectacole, tu ești primul care te înflinezi la tovarășii însărcinați cu distribuția lor, în instituție. Te oferi să-i ajuți să facă „liste” când biletele sunt gratuite și „casă” când se dau contra cost. Bineînțeles, tu personal, nu te duci niciodată la teatru. Odată — mașina instituției noastre, vrând să intre în curte — a atins, foarte ușor, pe un trecător neatenț. Omul, care nici n'a dat atenție întâmplării, voia să-și va-

dă de drum. Tu, — care, firește, ai fost primul sosit la fața locului — nul L-ai convins pe cetățean să nu se bucure „încă” fiindcă ar putea să albă o comotie internă „ulterior”. L-ai urcat deci într-o mașină și l-ai dus degeaba la Spitalul de Urgență unde s'a constatat că nu are nimic, decât 500 de lei de plătit pentru mașină...

Ți amintești când s'a stricat cuveta, la etajul nostru? Ai stat, două ceasuri, lângă instalator, până a reparat-o. Și-atâta l-ai bătut, pe meșter, la cap, încât a amenințat de câteva ori că lasă lucrul.

La 20 Ianuarie, pela 8 dimineața, ai văzut, de-acel dela fereastră, niște hingheri care prinseseră un câine vagabond, pe stradă. Într-o clipă ai fost în stradă și abia la 12, mi-ai telefonat, mie, să-i comunic șov. Director, dacă o întreba de tine, că ești la Serviciul de Ecarisaj, ca să te interesezi de starea câinelui, care dă

semne de turbare...

— Și-a fost turbat!...

— Se poate... Nu ne mușcă însă pe niciunul, el aflându-se în strada, și noi la etajul III.

— Dar dacă mă mușca pe mine, care eram acolo?

— Cine te-a pus să te duci?

— M'am dus în interesul instituției!...

— Nu! În interesul instituției, pe viitor, eu și noi toți, colegii tăi, te slătuim să-ți vezi de lucrările tale de pe birou și să nu mai umbli turbat după câinii de pe uliță și nici după treburi care nu te privesc personal... Cât privește carnetelul ăsta, te rog să-l primești cadou, din partea noastră, de ziua ta...

— Păi, astăzi, nu e ziua mea...

— Ba da!... Sperăm să fie ultima ta zi de funcționar chilungiu.

Eisenhower: — M'au trimis să strâng o armată pentru război și când colo dau peste o armată a Păcii!

Desen de N. JURĂSCU

La Chicago, pisicile au obligația să poarte un clopoțel la gât când es în stradă. Tribunalul New-Jersey a condamnat de curând, la 2 ani închisoare, un câine dat în judecată pentru vina de a fi mușcat un copil. Tribunalul din Minnesota s'a arătat mai îngăduitor : a achitat un măgar, inculpat că a lovit un ins cu copita. Blajina sentință a fost dată pe baza următoarelor considerente :

„Având în vedere că svărlitul din copite este o pornire firească a măgarilor, că răspunderea delictului o poartă, prin urmare, persoana care s'a apropiat de animal, fără să-i fi adresat, în prealabil, vre-un cuvânt, tribunalul achită...”

La Shawnee (Oklahoma) câinii n'au dreptul să se adune, mai mulți de trei, într-o proprietate privată, chiar cu autorizația proprietarului”.

La Bayonne (Statul New-York) le este interzis porumbelor să zboare deasupra orașului... fără autorizație ; iar la West Port (MASSACHUSETTS) le este interzis bivoliilor să călătorească... în ambulanțe. Vacile au însă libertatea, în CONNECTICUT, să se plimbe pe stradă ca și vehiculele și oamenii”. La PAULDING (OHIO) poliștii „au dreptul să aresteze un câine care latră pe stradă”.

Legiuitorii americani s'au grăbit însă, ce-l dreptul să ferească și animalele de răutatea oamenilor. Astfel, în orașul Normal (ILLINOIS) le este strict interzis cetățenilor „să scoată limba la maimuțe și, în general, să se strâmbă la animalele care le ies în cale și să le maimuțarească”.

MANIFESTARI ALE „PUDOAREI AMERICANE

La New-York „reuniunile de persoane goale nu constituie un delict”. Constituirea însă un delict grav, la SPOKANE (Washington) atârănarea pe aceeași frânghie a lîngeriei de bărbat cu lîngerie de femeie. La NEILWOOD (Illinois) femeile în mod obligator trebuie să poarte soutien. Iar agenții de poliție au dreptul să se asigure oricând că această ordonanță este respectată. Este interzis de lege, la Macon (Georgia) să săruți o fată „fără motive legale”. Tot așa, le este interzis, în WISCONSIN, controlorilor dela căile ferate să sărute călătorii, chiar dacă printre ei e soția sau logodnica lui. În Statul MISSISSIPPI, cel ce lasă un măgar în dreptul unei biserici se expune unor severe sancțiuni. Iar a intra în biserică... cu o perucă pe cap este iarăși o vină foarte gravă.

La Hot Spring (ARKANSAS) a-ți ciuți gura în public e caz de pușcărie. Tot așa în Statul KENTUCKY, dacă adormi într'un restaurant. Cât despre bărbații care poartă la MIAMI BEACH (Florida) „un tricou decoltat”, e excius să scape de rigorile legii.

REGULAMENTE ȘI DISPOZIȚII

Grija pe care o au autoritățile orașului Chicago pentru confortul salariaților, se manifestează elocvent în dispoziția ca în birourile instituțiilor de stat, să fie „cel puțin un scaun la patru funcționari”. Iar când e vorba de libertățile asigurate cetățenilor din California, legiuitorul a avut grija să prevadă că „orice faptură omenească are dreptul să crească oricât crede ei de cuviință și să atingă orice înălțime îi convine”. Barbierilor din WATERLLO le este interzis să mănânce usturoi între orele 7 și 19.

Cine nu știe că limba vorbită de americani este cea engleză. Totuși, în MISSOURI există o lege care prevede că „limba oficială a statului este cea americană și este strict interzis, sub pedeapsă cu închisoarea, să se vorbească englezește”.

Eisenhower : — Frumoasă colecție ! Unind capitalul nostru cu experiența dvs. sper să mai putem dăruii lumii multe aite asemenea opere de artă...

Din Zona doliului

SA NU-ȚI BĂȚI NEVASTA CU UN BAȚ MAI GROS DECAT CEL PRESCRIS DE LEGE

Conuzia și caraghioslăcurile legitate și aplicate la împărăția dolarului întrec tot ce-și poate închipui un om cu mințea întreagă. Așa că până și cetățeanul cel mai grijuliu în respectarea legilor, decretelor, edictelor, deciziilor, ordonanțelor și prescripțiilor justiției sau autorităților americănești, nu poate s'o mai scoată la capăt.

Legile federale, locale sau municipale, reproduse mai la vale, sunt luate dintr'o serie pe care săptămânatul francez „Le Rouge et le Noir” le publică în No. 41. Fiind vorba de o publicație devotată generalului de Gaulle, ea nu poate fi bătută de intenția de a-și ponegri, inventând asemenea năzbătii, pe patronii patronului ei. Așa că autenticitatea textelor este mai presus de bănuială, oricât ar fi ele de „trăznite”, precum se va vedea de'ndală.

În Statul Shenectady este arestat și condamnat oricine se apucă, în ziua de Dum-

nică, să bată un cui în perete. Dar în Statul Ohio îți poți bate, fie și Duminică, nevasta. Legea e categorică: „soțul are dreptul să-și bată femeia infidelă cu un băț care să nu fie mai gros de 1 inch” (27 de mm.).

În Ohio ești liber, deci, să-ți bați nevasta. În Pennsylvania, însă, n'ai dreptul nici măcar să injuri. Într'adevăr, act, orice injurătură este pedepsită cu o amendă de 40 de cenți ; iar amenda se urcă la o jumătate de dolar, dacă injurătura se referă la noțiuni bisericesti.

O amendă zdravănă capătă, în statul Wisconsin, șoferii, pentru fiecare strop de ulei care picură pe stradă din mașină, iar cel ce a numărat picăturile și anunță poliția primește 30% din amendă”.

În Tennessee, fiecare automobil care intră în oraș, trebuie să fie precedat și anunțat de un crainic călare.

Recent, tribunalul din LONG BEACH (California) a condamnat la o amendă de 25 dolari pe un pleton care „s'a ciocnit de un automobil”.

Borcanele... buclucase

ACTUL I

Acțiunea se petrece la București, într-una din unitățile magazinelor „Alimentara”.

Vănzătorul — Vă salutăm. Cu ce vă servim?

Clientul — Tovarășe, mâine îmi serbez onomastica.

Vănzătorul: Felicitările mele. Și... cu ce vă servesc?

Clientul — Am chemat niște prieteni la noi, soția mea a pregătit câteceva, știți e o gospodină grozavă, când îi-o face ea o rață pe varză călită...

Vănzătorul — Acrișoară... grozavă...

Clientul — Și pe urmă niște sarmale...

Vănzătorul — Piperate serioș și în foi de varză, da e teribil. Și... cu ce vă servim?

Clientul — Dar nu se pricepe la dulceturi... D'ăia venii aici poate...

Vănzătorul — Oooo... vă servim cu niște compot grozav...

Clientul — Păi compot mai știu eu...

Vănzătorul — Ca asta nu-l face! Avem niște compot de cireșe, zici că-s culese acum din pom, la uite-l. Un borcan are 600 grame netto. Lei una sutăoptisprezece!

Clientul — Bine... dă-mi, te rog, vreo patru borcane... a-dică nu, dă-mi șase. (studiază capacul borcanului) Dar... cum le deschid eu p'astea? Poate ai să-mi vinzi o cheie...

Vănzătorul — Tii! Cum era să uit. Sigur, fără o cheie specială nu se poate deschide. Pofim (pune pe tejghea șase chei).

Clientul — Și cât e bucata?

Vănzătorul — 16 lei.

Clientul — (alege una din cele șase chei) O iau pe asta.

Vănzătorul — Nu se poate. Vă dau... Dar pe toate șase...

Fiecare borcan cu cheia lui.

Clientul — Păi cum? Cheia asta nu merge la toate?

Vănzătorul — Ba da. Dar nu putem vinde nici un borcan fără o cheie. Asta-i! Cheia și borcanul...

de SABIN RĂDULESCU

Clientul — Formidabil! Păi în leul ăsta un borcan nu mai costă lei 118. Costă „Lei una-sută treizeci și patru”.

Vănzătorul — Exact.

Clientul — Și atunci?

Vănzătorul — Șase borcane șase chei. Așa e dispoziția!

ACTUL II

Acțiunea se petrece la Cluj, la magazinul „Alimentara” unitatea No. 7 de pe strada 30 Decembrie.

Clientul — Ași vrea un borcan de compot. Cireșe, dacă aveți...

Vănzătorul — Da. Pofim... Să vă fac și bonul, așa... plătiți la casă lei 118...

Clientul (studiază capacul borcanului) — Aoleu... Dar cum deschid eu capacul ăsta?

Vănzătorul — Cu o cheie.

Clientul — Atunci dați-mi și o cheie...

Vănzătorul — Noi vindem borcane, nu chei.

Clientul — Nici chiar dacă iau mai multe borcane?

Vănzătorul — Puteți lua și zece. Chei n'avem nici de leac.

Clientul — „Dar cum se poate că nu aveți chei? Borcanele astea nu se pot deschide altfel...”

Vănzătorul — Noi am cerut chei la Centrocom Aliment, dar nu ne-au trimis... Probabil că n'au... Atunci? Luați compotul?

Clientul — Il iau... și oi vedea eu ce fac...

ACTUL III

Acțiunea se petrece într-o gară, unde trenul spre Cluj care a venit pe linia întâia s'a încrucișat cu trenul spre București, care a venit pe linia II-a. Un călător care stă la fereastră în trenul spre Cluj recunoaște un prieten al său care stă la fereastră în trenul spre București.

Primul călător — Costică!

Al doilea călător — Uraa!! Vasile! Ce-i cu tine Vasile?

Primul călător — Uite, mă duc până la Cluj cu treburi...

Al doilea călător — Eu mă duc până la București. Tot cu niște treburi. Dar ia spune-mi la București este compot?

Primul călător — Oho! Cât vrei.

Al doilea călător — Și borcanele se vând cu chei?

Primul călător — Mamă, mamă. Câte borcane, atâtea.

Al doilea călător — Serios? Chei? Și eu am pățit-o.

La Cluj e invers. Poți lua și zece borcane, cheie nici de leac.

Primul călător — Serios? Ura!! O să cumpăr la Cluj compot fără chei!

Al doilea călător — Uraa!! O să cumpăr la București compot cu chei! Noroc, Vasile! Mulțumesc!

ACTUL IV

Acțiunea urmează să se petreacă la „Alimentara” pentru că să nu se mai petreacă cele petrecute în sceneta de față.

Desen de EUG. TARU

Generalul american: — Aveți mână liberă!...

Agentii 10 lei

de VASILE POIANĂ

— Tovarășe șef, zice funcționarul serviciului comercial din Centrocomexil către șeful său, am nevoie de Buletinul Oficial Nr. 11 pentru a studia o decizie ministerială.

— Foarte bine! zice șeful. Știi care sunt formele: faci un referat de necesitate și te adresezi serviciului în drept!

Drept e că Buletinul Oficial costă numai 10 lei, dar formele sunt forme. Ca atare, funcționarul respectiv face un concept, care apoi e bătut la mașină... în dublu exemplar: „Serviciul Comercial către Serviciul Administrativ. Referat de necesitate. Vă rugăm să cumpărați pentru serviciul nostru Buletinul Oficial Nr. 11...”, etc. Copia referatului rămâne în arhiva serviciului comercial, iar adresa originală, prevăzută cu semnătura șefului, e înaintată serviciului administrativ.

Șeful serviciului administrativ studiază problema și, fiind de acord asupra necesității, pune... un referat pe referatul de necesitate: „Având în vedere că Buletinul solicitat e necesar serviciului comercial, sunt de acord cu cumpărarea lui”. Și semnează. Apoi e simplu: pe baza referatului de necesitate, un salariat din serviciul administrativ se duce la administrația Buletinului Oficial și cumpără exemplarul respectiv. Suma de 10 lei o va deconta ulterior. Deocamdată, salariatul Centrocomexilului ia un bon de cumpărare emis de administrația Buletinului. Cu el revine la instituție și... cele ce urmează sunt foarte simple: se duce cu bonul la... magazie! Decă! Fiindcă orice cumpăratură trebuie să treacă întâi pe la magazie! Dar pentru ca Buletinul să poată fi luat în primire „cu toate formele”, magazionerul face un bon de recepție în dublu exemplar, unul rămânând la cotor iar altul anexându-se la „temeiul lucrării” — adică la referatul de necesitate. Pe urmă... mai „necesită” doar câteva mici formalități: funcționarul îl anunță pe șef, iar șeful serviciului administrativ telefonează serviciului comercial că i-a procurat Buletinul Oficial.

Acum, șeful comercialului, trebuie să trimeată un delegat la funcționarul care ține registrul de rechizițe pe serviciul respectiv care să elibereze... un bon către magazie! Pentru respectarea formelor, bineînțeles că bonul către magazie e făcut... în dublu exemplar — din care unul va rămâne magazionerului, drept act justificativ că a eliberat Buletinul Oficial, iar al doilea se anexează „temeiului lucrării” — adică la... referatul de necesitate. Îndeplinindu-se și aceste formalități, funcționarul serviciului comercial se duce cu bonul la șeful serviciului administrativ spre aprobare. Având în vedere că „referatul de necesitate” fusese odată aprobat de el, șeful administrativului „aprobă” fără alte formalități și bonul către magazie, care acum eliberează buletinul delegatului care-l predă serviciului comercial...

Cele ce urmează... aproape că sunt lipsite de importanță. Așa, am putea spune... câteva chestii de amănunt: referatul de necesitate împreună cu bonul de 10 lei se îmborderează și se decontează — prin contabilitate — la casierie. Suma se trece odată în registrul de intrare și pe urmă în registrul de ieșire. Dar — cum am spus — asta e o chestie de amănunt; pentru că... ce fusese mai greu se rezolvase.

Desen de C. PILIUTA

Barometrul unchiului Sam

S'A ÎNTÂMPLAT la Bacău

de GH. IORDACHE

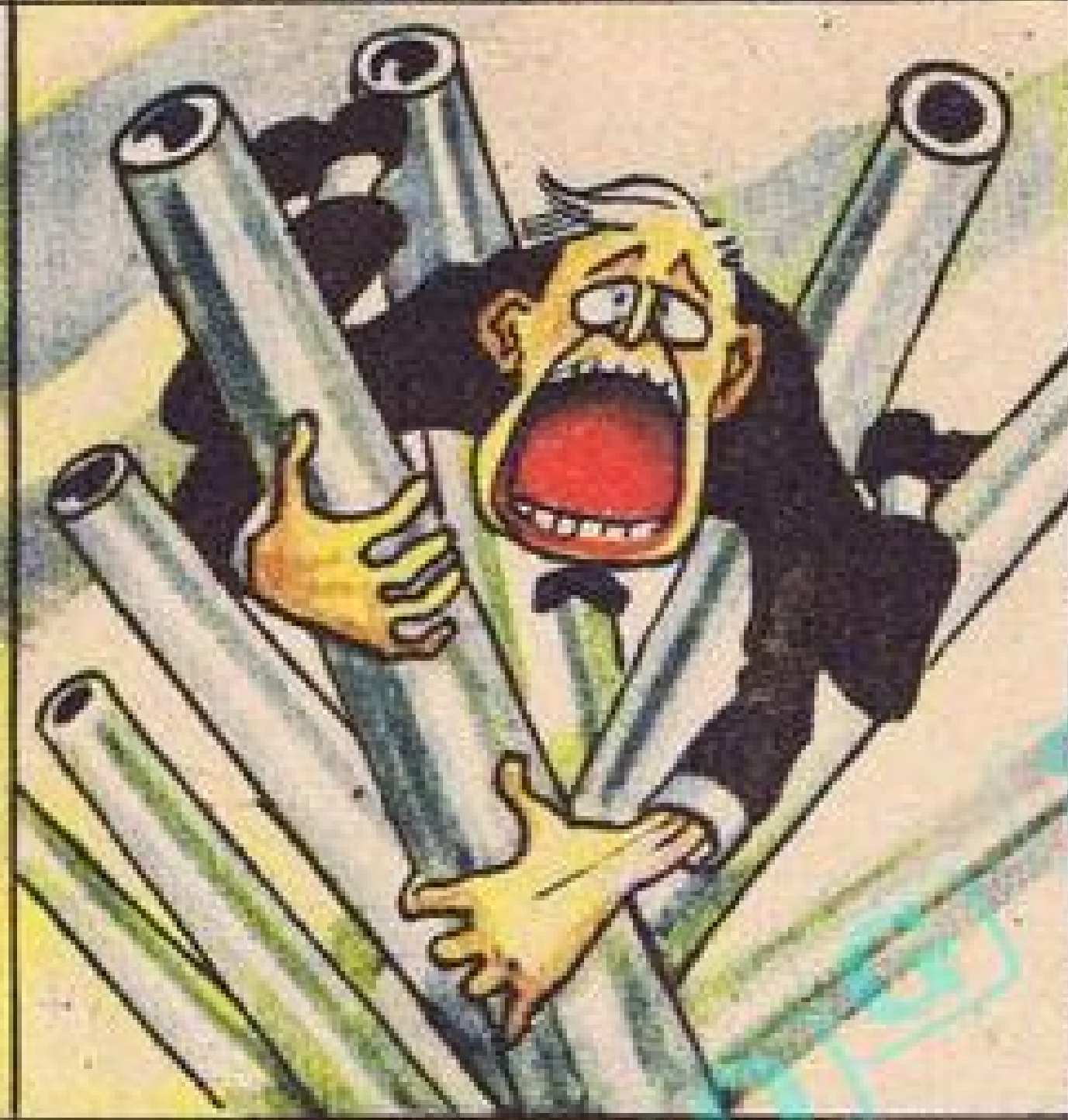
HITLER, 12 IX 1938 : „Am ordonat întărirea forțelor noastre militare !”

TRUMAN, 8 I 1951 : „Trebuie să întărim forțele noastre militare !”

HITLER 9 XI 1942 : „Să mărim potențialul nostru militar”.

TRUMAN 8 I 1951 : „Trebuie să producem mai mult armament ca oricând”.

HITLER 22 VI 1941 : „Misiunea armatei noastre nu este numai apărarea unei țări, ci apărarea Europei și salvarea lumii întregi”.

TRUMAN 8 I 1951 : „Misiunea noastră este apărarea Europei și a lumii întregi”.

HITLER 19 IX 1939 : „Suntem hotărâți să ducem războiul până la capăt”.

TRUMAN 8 I 1951 : „Vom păși hotărâți pe acest drum”.

Pe câmpul acoperit cu un nemărginit covor de nea, se pierde în zare un tren de marfă.

— Țaca-țaca, țaca-țaca!... huruia trenul.
— Guîț! Guîț! Guîț! răspundeau „locatarii” vagonului No. 1117591. În vagon se aflau un număr de porci, care călătoreau spre București pentru a se sacrifica pe altarul... magazinelor de mezeluri. În dreptul stației Făraoni-Bacău, un porc de vreo 160 kgr. fire mai aventuroasă probabil, făcu un salt și se trezi alături, pe terasamentul liniei. La București, „Centrocooperul” preluând încărcătura „mezelurilor ambulante” și găsind la numărătoare mai puțin un porc, a înaintat imediat o adresă stației Roman, ca să intervină pe lângă... stația Bacău, să achite contravaloarea dispărutului patruped, în valoare de lei 16.000. C.F.R.-ul primește adresa și răspunde imediat printr-o altă adresă arătând că... nici un porc n'a dispărut din vagonul cu pricina! E adevărat că s'a semănat un porc rățăcit în stația Făraoni, continuă adresa, dar el nu poate fi dovedit ca aparținând Centrocooperului.

„Centrocooperul” face atunci o nouă adresă arătând temerile pentru care consideră porcul ca patrimoniu personal și inalienabil. În fața argumentelor zdrobitoare aduse, CFR-ul e înfășșit de acord: porcul rățăcit e socotit ca aparținând Centrocooperului. Dar... anunță că nu-l mai poate restitui deoarece între timp, porcul a fost... vândut la licitație unei cantine! CFR-ul consideră deci cazul închis, pentru că, după cum se știe, mortul dela grupă nu se mai întoarce. Cu atât mai mult cu cât „mortul” devenise între timp, costițe, șunci, cârnați, etc.

În apărarea acestei soluții, CFR-ul aduce o serie de dispoziții și paragrafe...

„Centrocooperul” însă n'avea nevoie nici de dispoziții nici de paragrafe. El știa una și bună: porcul sau banii! Și în consecință... ați ghicit! Trimite o altă adresă CFR-ului prin care contestă valabilitatea în acest caz, a paragrafelor menționate: aceasta cu atât mai mult cu cât... porcul a fost valorificat imediat și... a fost identificat în concluzie cere 16.000 lei. Scurt! Deși adresa e categorică, ea nu impresionează defel. Așa că nu atrage după sine niciun răspuns. După alte nenumărate reveniri, argumente și explicațiuni, iată că la 25 Aprilie 1950 (după 4 luni și jumătate dela misterioasa dispariție porcină) CFR-ul, Serviciul Măcării Iași, răspunde „Centrocooperului: „...vă facem cunoscut că vi se va restitui 10.650 lei, sumă rezultată din vânzarea porcului... Aceasta se va face însă numai după ce se vor termina cercetările...”

La 2 Mai 1950 „Centrocooperul” răspunde: Ne surprinde iaptul că Dv. ne faceți cunoscut că urmează a ne restitui numai suma de lei 10.650, deoarece stația Roman ne-a anunțat telefonic că suma realizată din vânzarea porcului este de lei 16.000”.

Pentru că după această adresă, însă, n'a mai primit niciun fel de altă comunicare, „Centrocooperul” se arată mai împăciuitor, și încheie o altă adresă. „...Vă rugăm ca în cel mai scurt timp să ne restituiți suma de lei 16.000 rezultată din vânzarea porcului (conform C.F.R. Roman N.R.) sau 10.650 (conform C.F.R. Iași. N.D.)”

Suntem în 1951. Din porcul dispărut n'a mai rămas gram de salam. În schimb afresele continuă cu aceeași vigoare dela început. Dacă s'ar face o socoteală, câtă hârtie, câtă cerneală, câte timbre, câte plicuri și mai ales cât timp s'a pierdut cu lichidarea acestui caz de dispariție, care nici până azi n'a fost lichidat, s'ar vedea că suma cheltuită întrece cu mult valoarea porcului. Ar fi poate timpul să se clarifice această chestiune, nu de alta, dar păcat de bietul porc să sughițe atâta vreme pe lumea cealaltă!...

Pe risc personal

de ANGHEL DUMITRESCU

— Cum sunt ouăle ?
— 20 de lei bucata !
— Nu te'ntreb cât costă, ci dacă's bună !
Ia dă'ncoa cinci bucăți spre analiză... Dumneata, cu carnea, dă-mi o mostră pentru analiză !

Din „mostră” în „mostră”, doctorul strânge câteva kilograme de carne, mezeluri, unt, vin și ceva prăjituri. E vorba de doctorul Nanu, șeful laboratorului de igienă din Turda. Dumnealui are misiunea să analizeze alimentele, pentru a preveni punerea în consumație a celor alterate. Inșă... doctorul Nanu vrea să fie mai practic. „Ce să mai îmi bat eu capul cu atâtea analize în laborator? Asta-i pierdere de timp și curat birocrațism! Gândește el. Și p'cimă, dacă judeci bine, analizele științifice sunt destul de relative. Mai bine aplic principiul: pe cont propriu, pe risc personal!” Așa că, aplicând principiul, doctorul Nanu duce alimentele acasă și le consumă „pe risc personal”. Desigur că în felul acesta șeful laboratorului pozează în... martir al științei, pentru că zice el: „Dacă mă mbolnăvesc, înseamnă că alimentele au fost alterate — dacă scap, fără n'doiălă că-s bune. Nici că se poate mai logic, practic și fără... formalități inutile!”

Doctorul Nanu aplicând cu mult apetit... principiul: „pe risc personal”, scria a doua zi rezultatul „analizelor” în registrul de analize: „Bune, n'am nimic de zis”. Și cum pofta se naște „analizând”, adică mâncând, șeful laboratorului de igienă ia într'o zi — tot pentru „riscul personal” — zece kilograme de făină, pe care o analizează cu succes sub formă de franzeluțe, câteva farfurii cu „mâncănele” c'avea invitați la masă — și cinci cozonaci pufoși. Și analiza are atât de mare succes, încât doctorul uită să treacă a doua zi, în registru, — cum scria de obicei: „Bună, n'am nimic de zis”. Numai că, în cele din urmă aflând despre originalele sale „analize pe risc propriu”, cei în drept au analizat munca doctorului Nanu. Și dacă acesta „n'a avut nimic de zis” în registru — forurile respective... au avut ceva de spus în procesul verbal !

Desen de BORIS EFIMOV din CROCODIL

Am scăpat dintr'o stare grea și am nimerit într'una excepțională !

Oră fixă

Întâi am format numărul telefonului: 5.11.63.

— Allo ! Când plecați la Florești ?

— Noi ? Nici nu ne gândim !

Și-mi închise aparatul. Formez din nou numărul.

— Vreau să plec la Florești și...

Du-te sănătos ! mă'ntrepupe vocea. Și iar închide telefonul.

„Măi să fie !” zic. Gluma-i glumă, dar funcționara autogării Rata se'ntrece cu gluma ! Și formez din nou 5.11.63.

— Allo ! Acum, că glumirăm ce, glumi-

răm, hai și să vorbim serios : când e cursa de Florești ?

— Vasăzică, zice ea, dumneata ți-ai pus în gând să-mi faci zile fripte cu Florești ! Sau ai ideile fixă ? Dece nu te adresezi dumneata la Rata și mă deranjezi pe mine ?

— Aoleu ! zic. Mi de scuze ! Păi dumneata nu ești autogara Cotroceni ?

— Nu, „eu” sunt persoană particulară ! Mă uit din nou în cartea de telefon — ultima ediție recent distribuită abonaților — și citesc la pagina 176 : „Autogara 7 Noembrie, șoseaua Cotroceni 31, telefon 5.11. 63”. Deci... „greșeală de tipar”. Cer informațiile Ratei și aflu că numărul „veritabil” al autogării Cotroceni e 5.11.03.

— Și fiindcă veni vorba d'asta, o rog eu frumos, sunteți bună să-mi spuneți la ce oră pleacă cursa de Florești ?

— Cum să nu ? La 2 și 30 fix.

— Mulțumesc frumos !

Și formez 5.11.03.

Autogara Cotroceni ? Spuneți-mi, vă rog, la ce oră-i cursa de Florești ?

— La 3 și 10 fix.

„Ei” mi-am zis, or fi știind ei mai bine.” De fapt acum, după ce am așteptat mașina în gară știu și eu ceva : că la 3 și 10 fix n'a plecat nicio mașină spre Florești, că pe întinerarul autogării, „valabil dela 6 Noembrie 1950” e prevăzută plecarea la ora 4 fix și că-n realitate mașina și-a făcut apariția... la ora 4 jumătate și plecarea a avut loc la ora 5.

— Și când plecați din Florești înapoi ? Întreb eu pe taxator, după ce m'am urcat în mașină.

— Dimineata la ora 5 fix. Da-i bine să vă sculați mai de vreme...

„Pentru orice eventualitate” m'am sculat la ora 4 dimineata și la ora 4 și cinsprezece așteptam în marginea șoselei de unde trebuia să plece cursa. E drept că mașina a venit la ora... 6 fără un sfert !

— Parcă fuse vorba la ora 5 fix ? Ii zic taxatorului.

— Bine, dar tot fix plecăm.

E'adevărat, mașina a plecat la ora 6 fix ! Oare direcțiunea generală Rata nu crede că e cazul să stabilească — înfârșit — care-i adevăratul orar fix al cursei București-Florești ?...

CONSTANTIN STELEA

Acord anglo-american

Desen de SORIN ILIEȘU

Cunoscutul ofițator la război, John Foster Dulles a fost trimis la Tokio ca „ambasador extraordinar“

Truman: — Iată scrisorile dumitale de acreditare...

Desen de BENEDICT GĂNESCU

SE INDISPUNE LOGODNICA

— Ce spui, soro?

— Am zis și nimic mai mult! E singurul local care-mi place și dacă nu mă logodesc acolo, nu mă mai logodesc niciodată!

Vine vremea când omul se gândește că, de cât singur-singurel parcă-i tot mai bine'n doi! Așa s'a gândit și doctorița Voiculescu din Lupeni, când s'a decis să se logodească. Numai că doctoriței de mai sus nu i s'a părut potrivit niciun local din Lupeni unde să albă loc logodna, în afară de... farmacia Policlinicii locale. Vorba aia: local spațios și mai ales igienic — să te tot logodești în el! Așa că datu-s'a teigheaua din farmacie la o parte, punându-se în locul ei o masă copioasă cu rață pe varză călită și curcan la tavă, ca „felul doi“, cu murăturile respective, iar lângă sticlele și borcanele cu medicamente s'au alăturat într'o ordine foarte aseptică alte sticle cu turburel, lichior și coniac...

Invitați: farmacistele Pătrășcoiu și Haiduc. În frunte cu medicul șef C. Fogaș, adjunctul său, Lumânaru și alții. Într'o atmosferă foarte puțin farmaceutică, adică extrem de caldă — doctorul Lumânaru ridică paharul în sănătatea tinerei perechi.

— Și precum vă spuneam, zice el, să fie cu noroc — să trăiți mulți ani fericiți și nimeni să nu bașe vreo zăbanie între voi!

În momentul acela își bagă capul pe ușă Trifu Florea, portarul policlinicii:

— E un bolnav afară, spuse el, care roagă să fie consultat de medicul de serviciu!

— Acum și-a găsit și el? zic invitații. Nu se poate! Indispunem pe logodnică!

— Dar omul insistă. Spune că e foarte bolnav și vrea niște medicamente!

— Vezi cum umblă la borcan!.. să nu-i dai din turburel! zic invitații către doctorul Dragomir, care se oferise să lămurească pe cetățeanul „care deranjează logodna la ora asta“.

— Mă numesc Iuga Ion, zice pacientul — sunt muncitor aici, în mină, și sunt bolnav...

— Să fii sănătos! îl întrerupse doctorul Dragomir. Și ce vrei dumneata?

— Niște medicamente.

— Nu se poate! Dumneata nu vezi că acum e logodnă?

— Păi... logodnă'n farmacie? se miră bolnavul. Vă rog să-mi dați niște...

— E căm greu! Dacă o să umblăm acum la borcane, indispunem pe logodnică!

Ca să n'o „indispună pe logodnică“, doctorii l-au lăsat pe bolnav să plece fără medicamente și și-au văzut mai departe de petrecere. Abia mai târziu — datorită insistenței tov. Pop Mihai, președintele Sindicatului Minier, bolnavul Iuga Ion a fost consultat de dr. Costea și internat în spital. Însă, deși era foarte bolnav, Iuga Ion tot n'a luat medicamente în seara aceea, pentru că farmacia Policlinicii devenise local de petrecere „cu ocazia logodnei“ și invitații n'au vrut... „s'o indispună pe domnișoara Voiculescu!“

Urând multă sănătate tinerei perechi, îi sugeram totuși domnișoarei farmacistele Voiculescu să-și amenajeze din vreme un local pentru... când o fi să fie nunta. Nu de alta, dar s'ar putea ca tot-mai în toiu chetului să vină iar vreun bolnav după medicamente — și nu am vrea s'o... indispună pe mireasă!

(După un material trimis de cititorul nostru Emil Făgurel-Lupeni)

REPARTIZĂRI la mare distanță

de VICTOR PIȚIGOI

Când ai nevoie de un creion, intri în cea mai apropiată librărie și ți-l cumperi.

Ei, nu tot așa stau lucrurile dacă dumneata n'ai fi un cetățean oarecare, ci ești de exemplu, cooperativa „Viitorul“ din Ploiești. Atunci se chiamă că dumneata (adică de fapt cooperativa) fabrici pantofi, genți și alte obiecte de piele... Pentru aceasta ai nevoie de materie primă: pielea. Dacă dumneata n'ai fi cooperativă, ci ai fi dumneata, lucrurile ar sta cât se poate de simplu: te-ai duce peste drum la tăbăcăria „Poporul“ din Ploiești și ți-ai cumpăra pe banii dumitale pielea necesară. Dar nu tot atât de simplu stau lucrurile acum, când ești cooperativa „Viitorul“. În cazul acesta, ceri printr'o adresă trimisă la București, la Centrocoop, să li se repartizeze o tăbăcărie care să-ți livreze pielea de care ai nevoie. Foarte bine. Mult te vei mira însă aflând că în loc să ți se indice tăbăcăria „Poporul“ din Ploiești, care e alături de dumneata, ți s'a indicat să-ți ridici pielea tocmai dela... Turnu Severin

— Trebuie să fie o greșală! exclamă desigur dumneata.

Și într'adevăr s'ar părea că s'a comis o greșală când s'a emis ordinul Nr. 09339 prin care Centrocoopul a repartizat cooperativei din Ploiești 48 kg. piele tocmai dela Turnu-Severin, deși același material se găsește în mari cantități la tăbăcăria „Poporul“ din localitate. Cel dela Centrocoop au ținut însă să arate că emițând ordinul Nr. 09339, ei n'au greșit cu nimic. Și atunci, au trimis în continuare cooperativei „Viitorul“ ordinul Nr. 11388 prin care li repartiza o altă cantitate de piele tocmai dela Craiova; apoi ordinul Nr. 11508, prin care li repartiza aceleași materiale de la fabrica „Janoș Herbac“ din Cluj.

În schimb, pielea tăbăcăriei „Poporul“-Ploiești de care

este nevoie în Ploiești, este trimisă la Turnu Severin Craiova, Cluj. Te vei mira dumneata, nu e vorbă, de ce sunt trimise atât de departe materii prime care pot fi prelucrate chiar în localitate. Te vei mira însă și mai mult când vei afla că unele materii prime sunt trimise dela Ploiești în alte orașe numai ca să fie... văzute de un specialist, iar apoi sunt aduse înapoi la depozitul din Ploiești. Asta se întâmplă la DCA, care trimite piei la București, numai ca să fie văzute de un specialist. Și iar te vei mira dumneata de ce sunt transportate pielea la specialist și nu vine specialistul la Ploiești, să le vadă. Asta ar economisi transportul sutelor de kilograme de marfă. Până la urmă însă tăbăcăria „Poporul“ a anunțat centrala că nu înțelege să folosească o marfă al căru preț de cost urcă mult, pentru că ea a fost plimbată întâi pela București. Ca să le facă pe plac și să nu-i mai pună în situația de a folosi o astfel de marfă, centrala a început să le repartizeze materia primă dela...Oradea. Asta în ciuda faptului că aceeași materie se poate găsi și în depozitele DCA-ului, la câteva sute de metri de tăbăcărie.

Dar să zicem că dumneata nu mai ești cooperativă, ci ești iarăși dumneata, un cetățean oarecare din Oradea, care-și cumpără o pereche de pantofi confecționați în atelele cooperativei din Ploiești și trimiși spre vânzare în toate orașele țării. Nici prin gând nu li-ar trece ce mult a călătorit pielea din care au fost confecționați pantofii. Pielea provine chiar din Oradea. De aici a fost repartizată la Ploiești, de unde a plecat la Turnu Severin, pentru ca să fie din nou repartizată de către cei din București la cooperativa din Ploiești, de unde a plecat sub formă de marfă confecționată în alte orașe îndepărtate ale țării...

EDUCAȚIE MADE U. S. A.

Copilul: — Măinile sus! mister Briton, condu-mă la casa de bani.

Tatal: — E admirabil micutul nostru. Cred că va ajunge un adevărat wallstreet-man!

Desen de GH. NICOLAU

Scrisori de la cititori

Dragă Urzicio,

Oficiul de închiriere al orașului Constanța a făcut o inovație datorită căreia solicitanții primesc imediat locuință. Inovația constă în „mărirea străzilor cu 5—10 clădiri.

Cetățenii care au primit spre folosință casele din aceste porțiuni au constatat că inovația are o mică deficiență și anume: casele au fost construite doar în... registrele oficiului de închiriere.

Eu sunt unul dintre solicitanții, care a primit casa la Nr. 103 pe strada Donca Simo, stradă pe care, cu toată bunăvoința mea, nu am putut găsi decât 98 de numere.

ARSINTESCU GH.
Constanța

Urzicuto,

În stația I. T. B. — strada Traian, pe linia tramvaiului 13 și 14, e instalat un telefon public. În ziua de 28 Ianuarie 1951, trebuia să telefonez la Spitalul de urgență. Prin prejur nici un alt telefon public. Noroc că aveam fise la mine. Întru în stația I. T. B. de care ți-am vorbit, introduc fisa în aparat, ridic receptorul și încep să aștept. Vine un tramvai, apoi altul, și alții. Numai tonul nu venea. Apăs pe furcă și aștept să vină fisa. Vin alte câteva tramvaie, ba chiar și vreo două-trei mașini, numai fisa nu. Introduc alta și iar aștept. Nu vine nici tonul și nici fisa. Ambițios aparat! Imi zic: La alte trei încercări am pășit la fel. Deduc în fine că aparatul e defect. Și e defect de multe luni, după câte am aflat ulterior. Descoperirea asta m'a costat 30 de lei — 5 fise — plus 400 de lei — costul unui drum cu taxiul până la Spitalul de Urgență. — Mă gândesc, ce s'ar întâmpla dacă Administrația Poștelor și Telecomunicațiilor ar instala la loc vizibil un anunț care să avertizeze publicul că telefonul curent nu merge. N'ar fi rău. Tu ce crezi?

D. ONETE

Scumpă Urzică

Mare lucru e curentul electric! Mișcă motoarele, aduce căldură, lumină, etc... Un bec nu prea mare — de 40 de lumini — poate lumina, spre exemplu, un panou. Așa că Universitatea „Cuza Vodă” din Iași, a instalat un asemenea bec în panoul care înfățișează situația întrecerilor între grupele de învățătură ale Facultăților de Fizică și Matematică. Am trecut pe la începutul lui Decembrie, anul trecut și am văzut panoul frumos luminat. „Uite ce bec frumos!” au zis unii. „Uite ce frumos arde!” au zis alții. Și l-au lăsat aprins. Am trecut de mai multe ori pe-acolo. Și dimineața

și noaptea și ziua în amiaza mare. L-am găsit mereu aprins. Asta, timp de vre-o două luni. Becul așa arde 1 kw. — oră, timp de-o zi și-o noapte. Și un kw-oră, trece 100 Kg. grâu, alimentează timp de zece ore un aparat de radio, mișcă o

oră întreagă un circular de 150 mm., etc...

Ce spui tu, Urzico dragă, de neglijența asta? Ard de nerăbdare să primesc răspunsul tău.

I. CHIRIȚOIU
Student Universitatea
Cuza-Vodă -Iași

Rădfoind presa

Ziarul „România Liberă” din 16 Ianuarie 1951, publică în pagina 2-a un reportaj din care cităm:

„Dece să se joace copilașii noștri în norii de praș ridicăți de piciorușele care aleargă după minge sau bat țurca?”

Că piciorușele aleargă după minge, e firesc, dar că aceleasi piciorușe bat țurca, ne vine greu să credem!...

„Adevărul” din 24 Ianuarie publică în prima pagină un cursiv, intitulat „Cauciuc românesc”. Materialul, care numără peste una sută de rânduri, relatează simlămintele pe care le încearcă unii călători, vizitând diferite țări al globului. Astfel, suntem purtați hăt departe, în țara Mexicului, ca să ne informăm despre importanța caucșilor pentru „păstrarea picăturilor de apă în pusturile nisipoase ale țărilor calde”. Continuând să citim articolul „Cauciuc românesc”, aflăm amănunte despre expedițiile ziaristului Egon Kisch prin America de Sud, despre unele băuturi stupefiante ce se obțin din cactus, despre „nemaipomenitele bogății ale Braziliei”, descoperite de un călugăr francez, pe care cine știe ce dor nestins l-a îndemnat să-și părească chilia și să se apuce de voiaj... Sfârșind articolul, autorul — și-a dat seama probabil că s'a „cam” depărtat de subiect și deaceia se justifică:

„Am făcut această introducere cu titlul de comparație, inspirat de intensa activitate depusă la noi pentru punerea în valoare a plantelor industriale și alimentare”.

După această „introducere” (80 de rânduri din cele 100) autorul trece, totuși, la subiect („Cauciuc românesc”) vorbindu-ne despre niște plante din care se extrage... halva și zahăr. În sfârșit, în ultimele șase rânduri suntem informați că

se poate cultiva la noi în țară un fel de pădăie din care se extrage cauciuc.

După aceasta, articolul din „Adevărul”, din 24 Ianuarie se încheie cu semnătura: Fox. Continuând o asemenea metodă de a confecționa articole, autorul ar fi putut să ne scrie ceva și despre călătoriile lui Magellan prin insulele oceanului Atlantic, despre cultura lămâilor prin India de Sud, despre rugăciunile preoților din străvechile schituri ale insulei Borneo...!

Se știe că cuvintele „bezna” și „intuneric” sunt sinonime. Spui: e bezna de nu vezi nici la „doi pași”. Sau: e intuneric de nu vezi nici la doi pași”. La fel: „oameni ținuti în bezna”, sau „oameni ținuti în intuneric”. Și unele și altele sună la fel. Ia să vedem cum sună următoarea expresie, apărută în ziarul „Crișana”, din 10 Ianuarie a. c.: „oameni ținuti în bezna intunericului”. Nu prea bine, nu-i așa? E ca și când ai spune: „deștept din cauză de inteligentă”.

Pentru ziarul „Crișana” „bezna intunericului” reprezintă, ca să-i spunem așa, o eroare din... gresală.

„Adevărul”, din 26 Ianuarie publică în pagina a doua un scurt articol intitulat „Maneul”. Vorbind despre simpatia publicului spectator față de reprezentațiile dela circ, autorul arată:

„Din această simpatie plină de franchetă a publicului, el își procură elementele necesare combustivului vital, căci nicăeri ca în incinta asta rotundă de scândură nu există un mai intim contact între artist și spectator.

Cercul este o arenă unde artistul simte contagioasă afecțuoasă a publicului, care-l un alter ego al lui multiplicat”.

Această definiție a cercului e plină de calități, dar are și un defect: acela că a fost... multiplicată într'un ziar.

Premiul

MEDGIDIA. — A sosit și ziua cea mare; ziua de premiere a Căminului Cultural fruntaș. Cu aere grave, de rigoare, membrii Comisiei de premiere din Raionul Medgidia, au luat loc la masa prezidențială. Directorii Căminelor culturale din comune au luat și ei loc în bănci.

Tov. Tărlă Dumitru, șeful secției culturale a raionului, se adresează pe șoptite celorlalți membri ai comisiei:

— Nu trebuie să prelungim ședința; chemăm directorul Căminului cultural fruntaș, îi dăm placheta și gata. Mai avem și alte treburi. (Apoi, cu voce tare, adresându-se celor din sală): Analizând activitatea Căminelor culturale din raionul nostru, Comisia a hotărât să acorde această plachetă de onoare Căminului cultural din comuna Târșușor. Felicităm colectivul Căminului și rugăm pe directorul lui, tov. Gheorghe Lecca, să primească placheta.

— Nu e aici.

— Da! Ei bine, în cazul acesta decernăm placheta Căminului cultural din comuna Nicolae Bălcescu, clasat al doilea. Rugăm...

— Rugați în zadar; nici acesta n'a venit.

— Nici el? reflectă tov. Tărlă Dumitru. Atunci ce facem? Cui dăm placheta?

— Ce să mai zăbovim, sare grăbit un membru al comisiei, au dreptate, s'o dăm unuia de aici.

— Dar cui? întrebă îngrijorat alt membru al comisiei.

— Dela ce Cămin cultural ești dumneata, asta de aici din față? întrebă tov. Tărlă.

— Din comuna Mihail Kogălniceanu.

— Foarte bine. Poștim placheta de onoare.

Directorul Căminului cultural radia de fericire, mai fericit însă era comisia că și-a îndeplinit misiunile predând plachetele.

(Dela corespondentul nostru C. CRISTIAN)

POȘTA REDACȚIEI

Într'unul din numerele trecute, revista „Urzica” a publicat un articol intitulat „Două nunți, două cooperative” în care era criticat și gestionarul cooperativei din comuna Cărligăși-Teleorman, pentru faptul că luase din cooperativă diferite obiecte și veselă pentru a le folosi la nunta fiicei sale. Sesizată de acest articol, Regionala U.C.C. Teleorman a întreprins o serie de cercetări la cooperativa din Cărligăși, cercetări în urma cărora s'a dovedit că criticile „Urzicii” au fost juste. Cu această ocazie, au mai fost descoperite o serie de nereguli provenite din neglijența în muncă a gestionarului Nicolae Leonte, fapt pentru care el a și fost scos din această funcție și înlocuit. În urma acestei măsuri, treburile la cooperativă merg mai bine și cetățenii sunt mulțumiți.

Coresp. I. MACARIE

URZICA

E adevărat că Vasile vine ultimul dimineața, în schimb...

...la plecare e primul.

Desen de ROMEO VOINESCU